чувства у себе си: добрина, чувствително сърце, съчувание към злочестния човѣкъ; с играе си и съ-
~~пла~~ чудвалерно на милосърдието „субектъ" като че ли осквернява-
ме онаи милостиня, която нѣ-
кой чер сърце обичаше да дава на
сиромасите. Дрипаво обичаше се
оправдаване, кълнеше се, но най-сетнѣ
замлъкна и прекрати своевременно
— Господине! — каза той, като
ръкаръ на сърцето си. — Намерила,
ар... изгубих! Аз не съмъ сру-
дентъ, нито семейна дамаи. Кол-
ко ѓова е нужницата! Аз стоях
въ ръцѣте ѓи, и от здравия умъ
изпъдѣха за миясто. Но какъ да
правя? Кръвайте Бога, объркахме
нѣщата! Когаръ казвахъ истината,
никой нищо ми не дава. Съ истина-
та можеш да умреш от глад
и да замръзнеш без да се прислонишъ!
Цѣле вѣрно разсъждаваш,
ар го разбирам, но... какъ да
правя?

— Какъ да правиме ли? Цѣле
питаше какъ да правиме? — из-
вика Савурдовъ, подхождайки
къмъ него. — Работѣте, ето какъ
да правиме! Трѣбвадъ работници!

— Да работим ли... Аз и сами
разбирам ѓова, но гдѣ да намѣрим
работа?

— Праздна работа! Цѣле се